

OPRACOWANIE EDYTORSKIE

*451° Fahrenheita – to temperatura,
w której papier zaczyna się tlić i płonie...*

RAY BRADBURY

MAKSYMILIAN TCHOŃ

OPRACOWANIE
EDYTORSKIE

WYDAWNICTWO
NOWY ŚWIAT

© Copyright by
Maksymilian Tchoń, 2015

„© Copyright by
Wydawnictwo Nowy Świat, 2015

ISBN 978-83-7386-596-9

Wydanie I
Warszawa 2015

Wydawnictwo Nowy Świat
ul. Kopernika 30, 00-336 Warszawa
tel. 22 826 25 43
INTERNET: www.nowy-swiat.pl
KSIĘGARNIA: www.poczytajka.pl

ALFA I OMEGA (TŁUMACZENIE FRAGMENTÓW FILOZOFII KO UN'A Z POLSKIEGO NA NASZE POETYCKIE)

Moja rodzima poezja, to wolontariat.
Ileż bym nie dał z siebie, dostanę zapłatę tylko
w postaci idealnego szacunku. Ta Stara błoga Dama
nie wyrwie mi już z rąk trofea, które daliście mi
wy drodzy Czytelnicy. Jestem pierwszy między
marzeniami a powszedniością w kolejce po
chleb, na nieznanym dworcu, obudziliście mnie w rejonie
uchodźców przy pięknej panience, Liryce... Utknąłem gdzieś

na antypodach ramion wzruszenia, pomiędzy wysoką
a niską parabolą ciśnienia duchowego świata na obcej
Sri Lance, o której pisał mój mistrz Ko Un w swoim
„Liście do Moźnych i Wpływowych” tego Świata ni to
Korea, ni Chiny, idąc jeszcze bardziej w głąb, ni Polska,
choć mamy też wspólne zwyczaje, rozterki, dogmaty,
dryblując myślą przewodnią zaczynam memoriał.
Twoim dogmatem jest szerzyć nienawiść, ku zgubie; moim

św. pamięci dogmatem Miłosza jest sprawiać by miłość
umacniała się w Tobie. Dlatego krzewię ideę zgody i dobra,
a ty uciekinierko Wiosno kreujesz mi rzeczywistość w
ciemnych barwach tęczy. Wiesz, podobno dopiero po
pierwszej burzy można leżeć plackiem zdrowo na ziemi.
Wtedy budzą się pierwsze owady, mokną w deszczu,

paralelnie, od tysiąca lat żądnych parasoli. Wiesz,
ten wiersz mimo swoich słabości kieruję w twe delikatne

dłonie. Ludzie idąc potykają się o Zimę – jej i aspekty wiary
z wcześniejszej klasy, jej koleżanki i bracia, i choćbym
był, mawiając za damą klasyki najtępszym uczniem
w szkole świata – w mrowisku, czy pszczelim ulu, czy
w szczerym polu nie będę repetować ani Zimy ani
Lata, bo ja, bo ja towarzyszę niedoli, autor z nadwiślańskiego
Orientu i Twórca, jestem świadomym laikiem, jak ten
dziedzic panicz Parys – gentleman.

OPRACOWANIE EDYTORSKIE

Moje opracowanie edytorskie jest

medytacją nad morzem
czy na dnie oceanu.
Te same związki chemiczne
tworzą powłokę,

którą jeśli by zerwać, to jak
sprzeniewierzyć się Prawu Powszechnego Ciężenia.

A gdyby *nota autorska* nie zgadzała się z Prawdą? –
– Ona jest nie rozwiązała, cnotliwa, bez winy, czysta i nieskora
do błędu. Nie wstydząc się Miłosza, w jego
„Dalszych okolicach” stwierdzam oratorsko – a jeżeli
nie ma
podszewki świata?

Jeżeli Darwin,
Dante,
Pascal,
Przyboś,

Jeżeli Wszyscy Święci

pomylili się i nie istnieje światełko w tunelu?
metafizyczna cieśnina wielopoziomowych słoików dębu?

Moje pożądanie i chemia
między mną a papierem –
– Twoje listy uwierzytelniające,
celofany, interakcje bezchmurne,
ciepłe podstawy –
– związków tlenu azotu, bo one potęgują,
bo one budzą demony żywiołów

– Twój debiut zdaje się być tylko i aż „Epilogiem burzy” z
tysiąc dziewięćset
dziewięćdziesiątego ósmego roku.

Kto by przypuszczał, że fotografia na okładce
jest zbliżeniem poematów moralisty i przedstawia
przystojnego człowieka, najprawdopodobniej przyszłego
Profesora
literatury.

Rzetelni Profesorowie literatury lubują naga,
„tak”, obiecującą i spełnioną
Prawdę.

PRAGNĘ ŻYĆ AŻ DO BÓLU

Pragnę żyć aż do bólu
i choć niewiele wiem o Poezji
to moje staccato jest ciszą
najlepszą

Na proporcu
gdzie halny wiatr
i drapieźna miłość konkretna
domaga się ofiar

ja i Bachelard
w piwnicach swoich willi
rozgrywa się ostateczna
potyczka

Dziś kiedy domagam się
życia w klęsce wejdę w to bez emocji
bo tylko w piargowi moje dłonie ubierają
się w geometrię brył kosztem

najlepszych kobiet
najdroższych perfum kurwa jakich
sił ducha trzeba by wykrzesać
bijąc na oślep iskierkę światła?

Czy jeszcze wiele
przebędę by naszyjnik z bursztynu

założyć tobie na szyję
być cierpliwym w swojej doli

i kochać kochać po kres?
By nic i nikt nie stanął już na równi pochyłej
jak epilog na końcu uwertury i
dzieła ? Gdzieś? No właśnie gdzieś

PRZYŁĄDEK DOBREJ NADZIEI

Nie będę się uciekał do oksymoronów,
bo ileż kosztuje moja wolność – opięta
pasem terażniejszości?

Nie sądzę, kiedykolwiek
zadawać pytania, wielkie jak oceany,
małe jak słońca widziane z Ziemi.
O bezkres, o bezsens, o moje zdolności
poznawcze...

W tej mowie jestem tylko wiatrakiem
na usługach morza, o moja lapidarna Diwo,
tyś nadziei i miłości rozpustnicą.

Grzesząc na poły z wędrowcami,
doprowadzasz mnie ku wybrzeżom
nisko rozwiniętego gradu,

degradując wszystkie ludzkie i nieludzkie
prawa. Podnosząc do lotu wszystkie
najbardziej bojaźliwe ptaki.

Depcząc co pod nogami najmniejsze,
wyzwólże mnie z tego lądu.

Proszę, ja twórca semantycznej podróży,

Bartolomeo D.

GLUPI TIMAIOS PYTA O PIĘKNO I OCZEKUJE ODPOWIEDZI...

w domu filozofa niezapisane kartki, wstyd i hańba wczorajszym odkryciem hieroglify nagłego przypadku, w aorcie zmysłów pośród miazg canta Niny Simone rozjuszona ufność wśród naskalnych malowideł, sentencji wyrwanych prosto z serca dla ciebie, czy tylko dla potomnych? sen obudził mnie po drugiej stronie czy to już, czy jeszcze? brakuje mi skali do rzeczowej oceny sytuacji i choć wyobraźnia szuka cienia w ten upalny sierpniowy dzień. ach jak to miło – gdybym po długiej drodze mógł odpocząć i spalić cygaro, którego filtr mieści się w nierzeczywistej paraboli ksylografu. pomimo, że tak wiele cech wspólnych dzieli ego, echo głębokiej przełęcz, przemierzam ją w sposób mało oryginalny palcem po palcu, opuszką kciuka, marzę aby tembr w sposób genialny wydrążył żłób niczym najbardziej rwąca rzeka. wiesz po drugiej stronie szczęście jest i piękno niedefiniowalne, dlatego nie trać mnie, inaczej dowiodę sedna Dnia Pierwszego, przaprzyczyny i będę upraszał cię o miłość wieczną. wielka przygodo czy Słowo, które oznajmiło mi ogrom pomieści się w gąszczu Braw i ile jest w stanie przebyć przestrzeni w ciągu jednego świetlnego roku? wynalazłeś długość, szerokość, wysokość i siłę ciężenia, czy jeszcze gwarancje mojej wygranej zmieszczą się w śpiewie kawki, a może w trelu słowika czy klekocie głuszca? tylko niepojęty Zegarmistrz

i jego uczeń Timaios mogą rozprawiać nad swoją marnością. czy wszystko co stworzył było dobre i czy lepiej byłoby gdyby nie stworzył niczego... oceanu, ziemi, żaru, psa, głuszca czy ciebie, w deszczowy jesienny dzień pośród wiatru i cyklonu, gdzie tajfun i Zeus – istota nade idealna?

W DOMU MARKIZA DE SADE

Róża tym bardziej wyrazistsza im
bardziej jej nie ma Jak noc z milczenia
skrzydeł ptasich Czy wiesz że minionej
nocy zostałem żeby dzielić z nią los?
i choć to tylko *efekt obcości* Jeśli jeszcze
żyjesz? Zaśpiewa wiatr w trosce spełnienia
moja próba odczytania hieroglify jest
niczym Krzew Gorejący – w swym
kankanie i Drzewo Sandałowe
dotykalne swoich bytów – Drzewko
szczęścia w krematoriach braw aplauzów
gdzie pora nadrealizmu linijka po
linijce Drogi na lewo i wzdłuż na prawo
ci zdrowsi do środka Księgi wieczyste
Różne rasy maści różne kolory skóry
szaleńcza symetria i Trójkąt Sierpińskiego
niczym dobór naturalny Jeżeli zwątpię –
zaśpiewaj tę pieśń na koniec Jeżeli
zwątpię – zapisz na wierzchniej desce
katafalku i wyrzuć klucz w nieznane...
Choć wiem czego najbardziej się lękasz
to Poezja to twoje lejce są *potęgą smaku*
I choć to miejsce spoczywa na celu Ikara
Brewiarz mój panie bo wiem że dni
moje są policzone... W Berlinie na stacji
w kruchych rękopisach *stuk stuk-puk*
– grzechy twoje są ci odpuszczone

WIERSZ I PIERWSZY LIST DO DEKABRYSTY NIKITY MURAWJOWA

czy twoje dłonie łaknące praktyki
pisania zobligowane do tworzenia
rzeczy największych poderwą się
do lotu by wzbić się nad horyzont

oznajmiając przyływ i ostatni Wiersz
o wczesnej wiosnie pisany późną jesienią?
czy twój Pacyfik znajdzie współzależną
więź z pierwszym Manifestem do Poezji?

różnobarwne ptaki obwieszczą dziś
praprzyczynę lata Maranto moja
tropikalna moja wiecznie zielona...
po drodze do krystalicznie czystej

rzeki przez Park Jordana na rondzie
Wiary i Niezawisłości po prawej stronie
gawrony po lewej wróble na wprost
droga pusta bez ostatecznego celu...

wierzę że z modlitwa na Nowy Dzień
przyjdzie nowa nadzieja że wartości spowiją
się zdrową tkanką że życie nie kończy
się tutaj a rozgrywa głównie po drugiej

stronie ten dąb nocy betonu zanurzając
się w hebanie jutrzeńki dziś zatrwożony Noe

pieśń i bajka kolejne wersety Biblii Tysiąclecia
nie sądzę że mój synek który uczy się teraz

czytać i pisać będzie wytrawnym jarlem
czy wikingiem ja idąc za swoim Mistrzem
Krynickim swoje błędy ludzkości tam
gdzie swoją kolczastą sieć snuje siwy pająk

o zbyt małym sercu na głowie twojej berło
i nie kończący się powszechny Potop jak
dziecko przeżywam od nowa gdzie Jasności
promieniste i Inne wiersze dłonie pełne

zmysłów moje oczy pełne suchych łez moje
serce pełne wodoru swą objętością wypełnia ranę
próżnię a ja wyczekując Ciebie wyślę ci z Mojego
Bezcennego Wnętrza Zaginionego Świata – pieśń

ZWROT KU BLIŹNIM

Żużel. Stadion Miejski w Tarnowie.
Cicho sza, pamiętam tych chłopców
z piaskownicy, bawiliśmy się razem
w lepienie babki i grę w klasy, potem
kapslem po asfalcie, kto będzie

lepszym jeźdźcem. Jeden to Nielsen,
drugi Richardson, trzeci Ułamek.
Dzisiaj, kiedy siedzę na dachu świata
dochodzi do mnie przekonanie, że byłem
tym jednym z wielu, którzy próbowali

zniweczyć koło świata, o boska Timedis!
Dlatego śpiewam rotę, pieśń hymnicznie
paralelną, spełnia się Apokalipsa. Każdego
wieczora w przedziale między pełną nutą,
a stu dwudziesto ósemką zapada lekki

werdykt, błękitna krew, a w niej polski
temperament mówią, że to najładniejsza
i najlepsza kawaleria na świecie – bez
pułła raut, trąbką odegrany takt, na trzy
czwarte uroczystej defilady. Wyśpiewany

subtelnie refren, dumka na dwa bijące
szybszym pulsem serca, na horyzontach
błogich chmur pierwsza drużyna, kabestan
słońca i deszczu. Po prostu wspaniała
szkoła nigdy nie iluzorycznego życia!

* * *

[EROTYK NAPISANY POD DZIKIM SUMAKIEM]

Tam naprawdę tworzą się miasta
upadają świątynie mosty walą
się widnokretem w literę „V”

Ty i ja nasz zmysł bezowocnego
smaku kiedy dotykam ciebie
morze szaleje kiedy ciebie nie

czuję ciało niczym pień spalonego
drzewa tonie w lustrze i zapada w ziemię
niczym płyty tektoniczne w kontynencie

prawd Dziś kiedy spowijam cię
swym zapachem ty nieskrępowana
kładziesz poduszkę pod głowę

i w soczystym śnie ubierasz mnie
jutrzeńką szczęścia Ja zaś rozbieram
cię jak głębokie niebo obdarte z feerii

chmur Razem toniemy w twych
włosach wędrując po krańcach marzeń
w odbitym śnie trefnej bandery

Teraz zapadam się Kubą Ojczy
Montero jak słodki sok trzciny w tykwie
Wpadam we wnętrze Ziemi z koszem

owoców caimitos Myślę Kocham Tkwią
w błękitnej materii uśmiechu

TRYB GOTOWOŚCI

jeszcze nie dziś jeszcze nie teraz wezmę
udział w tym ziemskim dziwowisku a w twoim
brzuchu wybuchną wodoszczelne granaty
owoców i ich wartości odżywcze długoterminowe
atomowe sejfy nieparzące żelazka Poeci
zrobieni z brulionu oto twoja sława: chwilo
wiecznie trwała abonamencie pokutny

zanim się spełnisz niech dojdzie do ciebie
przekonanie że materia twej woli jest stała
żelazna strzała dziś przebija serce w ramionach
aniola ty i twoja świta najpiękniejsze kaczeńce
najlichsze stajnie i stodoły pod strzechą kryte
najdziksze cytryny przyjazne wielbłądy zwoje
z papirusu amazońskich lasów przestań już

krzyżeć na rękach złociste włosy to ja Faust
i moja kochanka Laura koszmar promienistego
wstającego z obłoków Słońca i ty Świetlicki
kierowca nocnej ciężarówki - na pożegnanie lata
wiedziesz

JEGO „SŁOWO”

Timaios chodzi mi po głowie
i pomimo, że pojechałeś po
bandzie, czeka cię zapłata,
nikczemna zapłata za boskie

stworzenie. W akcie pierwszym,
scenie czwartej – Bóg powiedział:
„Niech stanie się jasność” i stała
się jasność; ty i twój brat bliźniak

na wysokiej Wiśni, w kraju
precyzyjnych wag, pociągów,
aut i miar, wysokie fabryki
produkują najdoskonalsze

zegarki świata. Pomyślałeś –
Szwajcaria. Tak, w tym kraju
najlepiej oddane jest niebo,
oddzielone od ziemskiego

firmamentu wód. Pewnie
pomyślałeś sobie a gdzie Słońce?
Pstryk, Bóg powiedział i stało
się Słońce; gdzieś gotując się

w jego całej krasie wypowiedziałeś
słowo, a Ono „stało się ciałem”

i zamieszkało na zielonej łące, przy
gajowym strumyczku, z dala od

arterii wielkich miast, na skraju
przepaści stał mój dom, utwierdzony
na skale. Jestem pierwszy w krzewieniu
przepowiedni, jak czas pędzący od

teraz do wieczności, z punktu a, do
punktu b, sam przebywając te drogi, dukty, aleje
między wyspami Atlantyku, najmocniej pragnę
Ci dowieść, że sprzeniewierzyłem się Jemu...

PRAGNIENIE MIŁOŚCI

jeśli prawdą jestem adoptowany wykrzyczę w
niebo: niech żyje życie! i podpalę stos mojego
prowentu – zbudzi się w tobie idea czysta. jeśli
peryfrazą orzeczone kłamstwo – wyartykułuję
na łamach wokandy Sądu Najwyższego,
zamienię się w regenta i powściągnę podatek,
ku przesłaniu Boscha, w wirtuozerii płam
obrazu, bo lubię być sam. to wszystko w imię

sztuki – dziesięć praw żywota, od dawna
wszystkim znane. nie jestem godnym uczniem
nauk mistrza, lecz słuchając ciągle to nowszych
gatunków muzycznych, mogę bez skrpułów
i ogródek postawić zapytanie... czy tonąc,
umiera się w bólu? we śnie dziś buduję nowy
świat, pełen ognia i kwiatu azalii, zmęczony
Jahwe pochyla się nad moją głową, spuszczoną

w cenzurze podczas myślenia. teraz zbuduję ten
księżyc na kształt ruin i wezmę do siebie ostatnią
kochankę genialnego Apolla; swoje strofy nazwę
New Popular Poesis i pójdę boso...

lecz tylko głuche ucho wychwyci kakofonię
strof, jakby przymusem spisanych, jakby wolnością
obdarowane i naznaczone, a w swoich
subiektywnych odczuciach dam wyraz Bogu:

– „wierzę”

NIEWYCZERPANA

Niewyczerpana studnia słodko-
słonych wód nad wyraz mineralnych, kiedy
patrzę na ciebie przez O – dziurkę od klucza:
stawiam tezę – W taki dzień, nie pójdę za Słońcem,
obierając kierunek Zero... Wypal się śnie, wypal
fatamorgano, w prawej godzinie, na okrągłej
źrenicy, na lekcji o kulistej Ziemi; poniechaj żądań
i załsnij ma Cykado, w kropli kulistego szczęścia,
wyrwanego z wnętrza pestki – kory – wykwinna
żywica.

JESTEM WOLNY OD BÓLU

Jestem poetą piszącym po polsku,
instytut mojej książki mieści się
przy rondzie Prawa i Niezawisłości,
dlatego w treści nie myl mnie z Prusem.

Tym wielkim się udało i choć nie
jestem pewien czy to dobrze czytać
i pisać mądre wersety dla potomnych
czytanych w potajemnych zgromadzeniach

czy zatuszowanych bibliotekach prawd
i słów z drugiego obiegu, dziś oddaję
hołd mojemu mistrzowi Ryszardowi
Krynickiemu, mam nadzieję, że zdrowie

mu dopisuje i przystając nad „Organizmem
Zbiorowym” z zapalem i euforią ochotczo
biorę do ręki gęsie pióro i kreślę werset który
ma zostać zapamiętany, za zarazem wolny

od bólu. Bo pragnę kochać do utarty
tchu, *zróbcie dla niego hałas!* Teraz.

JATKA U ŚW. PIOTRA I PAWŁA

Król z prezydentem pali cygaro,
wytrawny rytuał, imperatyw ognistego
morza. A ja brukarz, frezer, cieśla.
Ja, zbłąkany Adam z owocem w ręku,
pytam się ciebie moja rajska Ewo,

czy układając chodnik najbardziej
precyzyjnie, jak się da do bram rajcu,
dostąpię twej fory? Nowy dokument –
czysta kartka 2,5 margines strony.
Daj szansę wygrać żywiołom liryko.

Pręgi mają się do siebie tyle, co krzyk
mimowolnej katedry, czy jak olbrzymie
nogi drapaczy nieba w San Francisco.
Panie, coraz to nowsze pokolenia, biją
się o miano poetów przeklętych.

Dziś kiedy upał przechodzi w słotę,
most twojego cierpkiego pojednania
oznajmia porę spowiedzi, a ja w pełni
intelektualny, nienagannie tworzę
historię. Natomiast, ten wierny,

który zgrzeszył, myślą mową, uczynkiem
i zaniedbaniem, wyjeżdżając na najwyższe
piętro, by zawiesić koronę na głowie twej

troski. Jednak pojął, że żyjemy w czasach
erupcji, dewaluujących się wartości, to

błękitne krople krwi – znów po latach,
spotkamy się w pokutnym Krakowie na
ćwierćwiecze życia, gdzie twoje wiersze
i poematy, serce jak wolentarz. Dziś trzymam
cię za rękę. Idę przed siebie, czuwam...

NOWY DOKUMENT

To ostatnia zapora,
Nowy Dokument programu Microsoft Office Word;
otwierasz wewnątrz ludzkiego ciała, a tam nic
Ty, coś jagnię stworzył, oraz lwa –
tylko manicheizm;

twoja „Struna światła” i nie moje „Całkowite zaćmienie”,
rok 1956 i 2014 wspólne asocjacje – zaćmienie słońca
i koniunkcja planet. Czemuś uparł się, że właśnie ja?
Tyle w temacie, rok 2015.

Nie wiem, pewien nie jestem czy ta kobieta z reklamy
EB mogłaby być moją żoną...?

Jest to *koperta nieba* a w niej *list do nas*,
Zepsułbym Ci boski świata plan,
a w niej myśl czysta,
a w niej przedsięwzięcie Boże,
a w niej Rzymianin z wolą tłumu, oznajmiający
grawitację masy.

Pierwsze Igrzyska i twój dotyk.

Czuję się mistrzem słowa, czuję się mistrzem mowy,
mistrzem libretta, gdybym ja był wielki pan! to moje Credo,
ja Rzymianin i ty Galilejczyk odziany tylko grozą wilka.

Moje wirujące przestrzenie, to...

Gra światel pomiędzy dwoma naszymi Światami
Wierutnej telenoweli, eposu, dryblując między memoriałem,

a notą odautorską –
o romantycznym scenariuszu naszych artystycznych,
niekompatybilnych z prozą życia
umysłów.

*Dejdel didel dejdel
digu digu didel, dejdel dum.*

NOCNE RODAKÓW ROZMOWY

*Wielkie dogmaty, małe herezje
rozplywają mi się pod powiekami.
A tam nic, tylko wiersz Tadeusza
Borowskiego, który nie powrócił...*

Dzisiaj, kiedy biorę do ręki
„Ballady i romanse”
nie oczekuję nic więcej
ponad walki klasyków z romantykami.
Dzisiaj, kiedy biorę do ręki
„Dziady Trzecią Cześć” – drezdeńską,
nie ofiaruję nic więcej
ponad postawy mesjanistycznej
wobec ciebie Ojczyzno.
Kiedy staje się jasność, ja Konrad Wallenrod
staję przed siłą dokonania wyboru, jednak
język twój zaplątany w walizki –
oznajmia ostatnią porę pójścia na całość.
I ja idąc na całość dostępuję raju inklinacji
Hieronima Boscha a ona mocniejsza od słowa,
„Wielka Improwizacja” w maleńkiej ciszy
ostatnie glissando, nie powtarzaj mi, że to nieważne.
I, pomimo że łamiesz się jak grafit, moje
słowa zbyt dostojne cierpią na manię
poetyckości. Ja już nie wyrażam swoich
potrzeb, nie proszę o znak na zakończenie
czy gwizd pierwszego aktu,

w scenie ostatniej poproszę cię Czytelniku
o sznur długi i szeroki;
aby na końcu, w post-skrypcie
pomyłka nie zaszła zgoła. Nie będę
gołosłowny ale oddam Ci szacunek, kiedy
ty oddasz mi batutę, długopis i swój trel
a ja odejdę wraz z ostatnim nowiem, nasz duet
w roku pańskim, bo do ciebie przychodzić,
to znaczy powracać na akord ostatniej symfonii...
gdzie literatura pracy i apanaże milicyjnych
promenad?

JASNA STRONA DOBY

jej mimowolny okrzyk: *Jezus*
na widok stojącego w drzwiach
brata i twoje spojrzenie *ojcze*
oznajmijające wczorajszą pretensję
moje wymagania rosną jak stąd
do wieczności nasze dusze w ciele
zamarłym zobowiązane rozpaloną
źrenicą spojówki z zapytaniem

o doskonałość kryjesz swoje
egzystencjalne pytania o filozofię
wiesz – żaden traktat nie nauczy cię
życia istnienie ludzkie to busola
kręcąca się w kierunku Morza *róża*
wiatrów Arktycznego, litym lodem
spowiała twoje serce nie złamiesz go
nie sponiewierasz nie wyrwiesz

najmniejszej archeologicznej kości
wiesz stając w opozycji do Darwina
żegnam to miasto by przywitać to
miasto by wbić się w te książki klinem
niezgody z drugiej strony kierunku
świata i choć trudno mi stanąć na nogi
w takiej zawiei polarnej nocy jestem –
to frazes – niedźwiedziem kąpię się w śniegu

jestem i choć jeden dzień to dwadzieścia
cztery godziny to pozwól mi nie mówić
nie Bóg już umarł albo nagrał więcej filmów
Cześć Tereska nie wydane wiersze własnym
nakładem autora jeszcze przejdę z tobą za rękę
tych kilka kroków gdzie Heinrich H. nie sądzę
bym dorównał mu w pieśniach pisanych nocą
nie sądzę bym dorównał mu w czymkolwiek

trasa Kraków – Tarnów, 22 cze 15

ŁASKA I CNOTA

przed ostatnim gwizdkiem rozpalasz
w moim dłoniach ogień i ważysz ostatnią lżę
w klepsydrze sandaławowej formy i nie
przystającej do niej treści wszystko w zodiaku
milczącego Oriona pamiętaj mój Skarbie
pamiętaj w tym mieście każdego
dnia zabija się jednego taksówkarza
ryzyko jest takie: szkoła wyższa bądź anons
w dzienniku codziennym La Figaro?

wzrastasz każdą godziną gdyż jesteś dobrym
katolikiem nie stronisz od aktów humanitaryzmu
jesteś nie skalasz się potem i lżę bliźniego

jesteś także dobrym filozofem potrafisz
każdą porę roku ubrać w odrębny ad hoc
i imperatyw fiaska zamienić w swój
życiowy sukces wiesz to miasto potrafi
jeszcze kochać a póki woda w nim silna
będziesz brał udział w tym osłupieniu

mantra tej chwili to twoje westchnienie
ono przywoła wczorajszy obraz mężczyzny
zmasakrowanego przy Alei Pól Elizejskich
bo wiesz to mężczyzna jest głównym sprawcą
grzechu w końcu w jego gardle stoi słodycz
Eleny to mężczyzna stworzył system poda-
tkowy wymyślił najwybitniejsze filozofie

skazał cię na śmierć ubogi Panie w twojej
pięści mieszcza się wszystkie postanowienia
jesteś dobrym tłumaczem więc napisz dziś

co czujesz niech Łaska Boża podleje mnie –
roślinę życia niech w najdalszym przyroście
gdzieś przy bulwarze Wieży Eiffla na od-
puszczenie grzechów niezależnie i ty i ty moje
chwile szczęścia złamią się dziś glisandem

wodospadu wymyśl to ach wymyśl abym
nigdy nie spoczął na wizualizacji i personie
swoich snów abym w sojuszu z tobą splótł
ręce i wykrzyknął w niebo: niech żyje życie!
moje słowa niczym rzeka płyną z nurtem

na sprzedaż ma tylko myśl czystą nieskalana
i cherubinowy śpiew gdzieś w zatłoczonej
Warszawie mijam Cię w pogoni za lepszym
jutrem a ty tylko kiwasz głową i w bezosobowym
śnie w którym sierpień wszedł na ulice

milczeniem mówisz – żyję jestem notuję

SONATA KSIĘŻYCOWA

Czym byłoby życie bez Was, moi przyjaciele?

Twoje oczy, jeśli w nie spojrzę to zauroczysz –
– mówił kiedyś Maksim Tank, Mistrz
Kamuflażu, do swej uczennicy Chloè.

Myślę tak samo i ja, Maksymilian T.,
naoczny świadek, postronny obserwator
z hebanowym okiem na popiersiu
papierowego Jagiełły. – Ten, którego Słowo
zamieszkało w morzu i w niebycie.

A on – jak gdyby żył
jeszcze – Wytrawny,
między niebem a ziemią
nawiązuje kontakty, lecz marny to temat
dla ody, jeszcze gorszy dla elegii.

Natomiast ten, którego myśli uciekają
ku zbrodni, zagląda skradając się potajemną drogą
do okna jak księżyc
w nowiu, w połowie mówiąc, w połowie
się śmiejąc – niebiański rogal jest księżycem
także bez sonaty.

Amulet w ręku, Twoje serce, ono nadaje
i odbiera niezidentyfikowane

sygnały z Kosmosu, nie jest już pewne życie
tylko na Ziemi, a co gdyby?

A co jak gdyby

Twoje serce, jeszcze własne?

Może już cudze? Niczyje?

Bez akordów, pięciolinii, tonów, odcieni

beżu i nie tylko, w niepokoju, Współistniało, brzęczało, grało
razem z...

Innym Światem?

* * *

twoje wiersze są jak białe lilie
w sitowiu jeziora na wierzchołku
fali rozplývają się między palcami
świecąc subtelnie swą aksamitną

diodą mrozooodporną jestem
tym pasterzem który swoje owce
wysyła na najdalsze zacienione
segmenty hal czy zapytasz mnie

o imię w którym i jak? ty Alicja uśmiechając
się rośniesz w krainach magii pierwszych
róz ja dzisiaj pisząc książki zadaję sobie
pytanie o praprzyczynę mojej zguby

bo zastanawia mnie kołatanie serca
i zegar słoneczny który choć chce
nie może wybić nowiu może co najwyżej
wzejść w zenicie by paść na twarz

twojej linijki bo przeszedłem wiele kilo-
metrów zapisałem wiele stron żeby napisać
trzy cztery linijki w których roi się od
słów gdzie ty różana mienisz się blaskiem

rosy i pobudzasz niewidzialne stacje
zgałuszające jak głosy z Innego świata

jak Różewicz i kartoteka by w zgodzie
z naturą uciec przed zmrokiem w najdalsze

arterie miasta wyznaczyć ich siłę
i męstwo przeciw komu i czemu je wyślesz?
bo wiesz my żyjemy ponad stan jednak
nic do tego tym którzy nie znają

łaciny a swoją dojrzałość skrywają pod
palcem niezgody i niekończącej się tafli
lodu nic też do tego tym którzy wołają
mnie umarły

i tym którzy starając się stworzyć
coś wiekopomnego a w zamian dają
nam kolejny splot zdarzeń jak
wciąż ta sama –miłość wariatka...

i Słowo ku Niewyraźalnemu dziś
nie zważając na płeć i pochodzenie
czynię cię szafarzem swojej zacza-
rowanej komunii

TRAKTAT I (*FILOZOFIA*)

wszystko wszystko będzie niczym
a nic wszystkim a wszystko Nią
a słowo życiem się stało i znów było wszystkim
a wszystko jest tym co potrafisz z siebie wydobyć
więc pokaż ile w Tobie jest heraklitańskiej *Panta Rei*
lub ciszy *Arystotelesa* i znów jest dobitnie wszystko
jak nienazwanym jest życie i ruch którym możesz powalić
wszystkie świątynie świata i wszystkie doliny przebyć w ciszy
jak wszystko jest Tobą bo kiełkuje na dnie
i wszystko było z Tobą bo rozkwitło na dnie
i jest u góry bo jest materią zjawiskiem które potrafisz nazwać
a wszystko jest czymś o wyborowym mianu jak motyl tańczący
na letnim deszczu i znów jest wszystko a ta zupełność jest
początkiem i bez
krańca i szczęśliwie tyczy się początku i końca i na początku
i końcu jest wszystko jak to o nazwie niezgłębionej
jest wszystkim bo powiedziałem ile będzie dni
i nocy bo powiedziałem ile będzie ciszy i ruchu
bo powiedziałem że to będzie końcem i początkiem
Początkiem i Końcem moim końcem i

SPOTKAŁEM WŁASNĄ PRZESZŁOŚĆ

Wczoraj spotkałem własną przeszłość

i pytam niefrasobliwie,
kto by się spodziewał status quo? takiego stanu
rzeczy? rachunku prawdopodobieństwa?

że wyjawi mi błędy ludzkości,

jak tu pobawić się przerośnią?

by nie stracić swego poetyckiego zacięcia.

Pomimo, że czytam rzecz o Abrahamie Pijaniczy
bez swojego mistrza Eckhart'a, biorę w okowy,
za pas, wszystkie swoje rozterki, mozoły i znoje

by dać ujście splendorowi. Moje „ladino” jest
powściągliwe w stopniu omal średniozaawansowanym,

niczym pierwiastek odnaleziony przypadkiem,
po wielu latach prób przeprowadzanych na ludziach,
zwierzętach, całej florze i faunie.

Postęp wymaga ofiar, a przecież obiecałem Ci
nie zabijać,
nie kraść,
nie cudzołożyć,
a także być dobrym katolikiem i dnie święte święcić.

Dzisiaj wybacz mi Panie tę litanie –
– ofiaruję Ci na ręce zziąjaną i rozpaloną wrzawą swoją duszę.

Niemą, zasklepioną kaprysem historii oraz gładką.

ART DÉCO

Chcę wzbić się na ten szczyt
przejąć przez kliszę na slajd
Drugiej Przestrzeni zafundować
ci Niebo w które graliśmy
kapsłami Boże jakie to małe
i błahe gdzieś na Krecie pomiędzy
Czwartkiem a Piątkiem mieści
się madonna z twojego obrazu

Gioconda czy kto wie – baletnica
Jest jedno takie miejsce gdzie ani
kot ani jaskółka nie skusi się zająć
ani skryć przed łupieżcą jest jedno
takie miasto które kochasz ponad
wszelką wątpliwość do granic szale-
ństwa Dziś kiedy nie obchodzą mnie
przeszłe losy i widać na niebie

gwiazdy z twego zodiaku ponad
wszelką wątpliwość dogasa we
mnie Pożar Izby Lordów Williama
Turnera to nic Kochana to nic że
na widok Sztuki odchodzą Ci wody
to pewnie nasz syn próbuje wzbić
się na Panteon sławy swoim lekkim
ruchem zamaszyście twierdząc że

Malarstwo jest tylko dla uczonych
i gejów Wiesz posiadam blizny niczym
tatuaze każdy z nich oznacza inny
żywiol Teraz twoim jest Ogień jego
Ziemia a mój Powietrze – ciekłe
światło Prana Nic więcej prócz słów
zniesmaczenia hen w dali tylko sinawy
poszły z dymem art déco popiół i śpiew...

WOKANDA

Pomimo, że znam swoje miejsce
w szeregu pragnę cię obdarzyć
subliminalnym dotykiem wyrwanym
z wnętrza Ziemi Eleno gdzie najcichsze

pejzaże i miód spadziowy Teraz
stoję twardo na nogach i pragnę
ci oznajmić, że nawet jeśli - kiedy
spadnie platyną deszcz na bruk

niczym księżyc na ziemię, niczym
pierścień saturna eksploduje poza
nasz układ słoneczny wezmę cię ja
Tristan ze znamieniem na ramieniu

i w niebo głosy wykrzyczę: udało
się! To misterium będzie trwać
wiecznie gdzie najdalsze podróże
w deltę twoich ud niczym Inter-

city i zanim obmyje swoje rzęsy dobry
Jahwe a ty w tym mimowolnym peanie
nazwiesz rzeczy na nowo nadasz
im znaczenia aby już nigdy historia

nie zatoczyła koła i choć wieje wiatr
nie mam już nic do dodania nie mam

nic do ujęcia w garści ściskam lód
aby wywołać resublimację Mój Boże

jak to podobne do pierwowzoru naszej
darni znad szyn, którą przytwierdzony
do podłoża trzymasz Krzak Gorejący
kiwając listowiem na wszystkie strony

świata Wiesz Pan twój przywiązany do
krzyża patrzy zawsze na północ, reszta
to chybień nad nami wyrok i prawo
łaski stanowisko Najwyższego Sądu obok

EROTYK JESIENNY

wejdę w czerwiec bliźniactwem czereśni spowiję
zmiierzchem telefon o późnej porze z tobą czy bez ciebie
ze słuchawką przy uchu zamknę się na czerwiec by
obudzić jesienią ja pierworodny dźwięk słowa Damastes

z aronią w ustach i kością niezgody w rękę obejmę
cię ach obejmę swoim spowitym cieniem majestatem
i po cichutku pomalutku wykrzyknę w niebo trwaj
chwilo wiecznie jesteś piękna a ty w ferworze owacji

i braw w rzęsistej prozie dnia obudź się moja miła
dla nas góry jeziora i morza wodospady dla nas losy
bogobojne ja Tristan ty Izolda ja Odys ty Penelopa
ja Romeo ty Julia wybacz mi ach wybacz te pokrętne

dzieje w których ja zuch śmiałek przemierzam góry
morza oceany by do ciebie z tulipanem w ustach
i cichym falsetem w słuchawce wyznam słowa ja lublu
t Ciebie te dua i je t'aime jak pierwsi ludzie na ziemi

w każdym języku świata w każdej religii jestem a ten
wiersz to moje placebo mówię to ja więzien bez ogródek
skazany na Shawshank panicz erudyta słowny tułacz
pośród miliona wojaży Ellis Boyd „Red” Reading

ŚWIAT, KTÓRY ZBIERA SIĘ DO LOTU

ty nie skalasz się pracą robotniczo
słowa najmniejsza w stogu siana
największa w azteckiej piramidzie
gdzieś na dachu świata z pistoletem

w rękę ja Magellan odkrywca truwer
rysuję palcem po cyfrowej mapie
z gps'em i piórem w drugiej ręce niczym
wiersze rozprzestrzenione we wtórnym

obiegu schron Ariadny, która abso-
lutnie przędzie swą nić w arytmetyce
semantycznych znaczeń naszych
słów i liczb, i cyfr greckich, rzymskich,

arabskich, gdzie wata językowa
i opatrunek z milczenia wzbijam się
nad krainy mlekiem i miodem płynące
by wzlecieć jak Ikar ku niebu, więc

chodź, pokażę ci świat poetycki, burzowy,
monsunowy przypuszczam, iż twoja woła,
to sztorm, to cyklon orzeźwi twoje oczy
i skronie przodem do wiatru pędźmy co

śpiewa nawet na grani, stojąc w opozycji
do krawędzi wyzbędziesz się szczęścia dla
kraju, pracy dla żony Poezji dla dziecka
i wszystkiego najlepszego na nowej drodze

NIECH SIĘ STANIE

powściągnijże dramat jednostki wybitnej
pomniejsz, zminimalizuj a w odwecie
przybiją cię pierwszym gwoździem do sosny
z sokiem wypłynie twój pigment i ty jak

nowonarodzony zdefiniujesz na nowo
piękno i brzydotę, odsuniesz na dalszy plan
mądrość i głupotę, wydobędziesz spod
ziemi ziarno i drobinę, dlatego nie proś

mnie więcej ojczy – na więcej mnie nie stać,
czy mogę być małym ptakiem a może tylko
dźwiękiem z symfonii Haydna? Tu, w tej
etiudzie na ten moment przystanę i z głuszą

w ręku wypowiem słowa: „przeżywam dni
tak szczęśliwe jakie Bóg chowa dla swych
świętych niech się ze mną stanie co chce”
bo nie będzie mi wolno powiedzieć, że nie

zaznałem radości życia czy to dobrze moja
Zuzanno, iż kochać się w tobie to jak rozwierać
oceany wzniecać największe pożary rozpętać
największe wichury bo kochać się w tobie to

jak czyścić nieoszlifowany diament i z książką
pod pachą pędzić na ostatni przystanek Alaski,

pamiętaj im bardziej cię kocham, tym większa
ma wartość w tobie, ni to cholerne Sturm und

Drang niech w swej temperaturze sięgnie
chromosfery, ni niech stanie się jasność niech
się wybawi biel z poźółklej firany, która już
tylko w oknie czeka na ostatni fałszywy ruch

NIEDOŚCIGNIONY

nie wierzyłeś, że to zrobię
śmiejąc się z marzeń na
rynku największego mia-
sta świata ideałów biały
gołąb na kominie oznajmia
starą prawdę twój język
wyznacza granicę, krawędź
mojej wyobraźni pamiętaj,
dzień nie kończy się przed
zachodem słońca i z pytaniem
o reinkarnację dziś, pokaż
się zza tej kurtyny, to żelazna
pięść czy Achillesa pięta pora-
żony piękną pogodą lipca w
Polsce smakuję życie jakbym
oglądał najcenniejsze obrazy
niczym Wersal i polskie
realia kochana Polsko dzięki
za mądrość znają tu mnie już
tylko ostateczna eksplozja
erupcja jest w stanie nas wynieść
ku grotu stalaktytu nie sądzę
bym się mylił, moje śniadanie, to
kromka chleba z mlekiem jednak
z całych sił twierdzę, iż nie jestem
wegetarianinem a może etos
prawdziwego rycerza mieści
się w glorii i chwale mojego
imienia tejże boskiej wytwórni

PIEŚŃ WAJDELOTY

na roztoczu prawd sięgam wzrokiem nieba i z uporem zmysłów krzyczę: Archimedesie, dlaczego skradłeś mi żywiol deszczu i jej spocone od wiatru oczy, czy jestem bezwzględny skazańcem przeznaczonym na wygnanie, czy śpiewakiem dla milionów? biorącym haust tlenu z twojej czystej piersi. wybacz mój Konradzie, ale ten tułacz był pierwszy na wokandzie najwyższego sądu i zebrał

apel dziękczynny. teraz ja, bohater z filmu Boga żyję dziś dniem powszednim i z uporem dokonuję najtrudniejszego produktu, w najtrudniejszej roli, zaś odnajduję spokój i wytchnienie, bo ile może znaczyć wyklęcie? nie sądzę, abym kując siódme poty – ewoluował na tej drabinie Jakuba – na najwyższy szczebel hossy, to ja prosperity i mój paż, będziemy żyć tj. wybijać się ponad normę, drogi Halbanie,

jeżeli juro nie powrócę i umrę – opuść to mieszkanie o! biada Archimedesie, dlaczego skradłeś mi żywiol głodu, kiedy ja syty biorę do ręki jabłko i z pierwszym grzechem otwieram piekło dla ludzkości. niczym ostatni król trefl, akcentuje przypadkowy karciany poker, to los mnie tak przywiódł i ziemia zrodziła. zaś morze, oddało wiatru. dziś w takim apartamencie spowiednim, tłumaczę się tobie, bo

tylko Bóg wie, kto zasłużył na nagrodę, a kto na sen i zasępienie. bryza ma imię kobiety, jej podstęp nic mi nie zmieni Paryż, Warszawa, czy Dublin. a oczy twe w posoce wiatru łzawią promieniem światła. ty i oblubieniec spodziewający się kary – wypełnia się przepowiednia. miłość to miara dla mnie, to przystanek w mdłym morzu, to wyrocznia dla ludu. Panie czy twoje Słowo na wieczność? na

amen? doczeka się zmartwychwstania?

OFIAROWANIE DESDEMONY. POEZJA KONKRETU

za wygląd cię nie przyjmą brakuje ci do postury atlety
twoje wielkie powstania i moje małe herezje wpłyną
na postęp fizyki i świata tam gdzie zamorskie kraje
obce lądy wywiedz mnie z nieznanego lądu pomiędzy

jednym badaniem a drugim właściwości i przemian materii
czy energii oraz oddziaływań między nimi pomiędzy jedną
burzą a mgławicą rozlaną po mlecznej drodze niech nie op-
uszcza ciebie twoja siostra bojaźń na tym wygnaniu Otello

czekałem tylko ciebie w najdalszej cerkwi spisany na potę-
pienie gdzie smażone marzenia płonęły na panewce

a ty wzgórze
a ty źródło ty wierzbowcu pozbaw mnie siły z jaką wykonuję
precyzyjne zegarki idealne busole pomiary wyporności
radując

ubogich w tańcu tutejszych ludów oczy twoje mierzą nie-
skończoność niczym lawina pędząca z góry skrupulatnie
ku morzu zostawiając urwiska skarpy koryta twój meteor

spada
z prędkością dźwięku rzeźbiąc powietrze swoim żarem wyrzyc

w posusze ideałów i inklinacji które mówią do mnie
ludzkim głosem znamię na szczycie Mc Kinley kradnąc wiatr

morskim kurortom śnieg zakopiańskim halom liściom drzew
łaknących kropel rosy i trapezom poranka na naszej werandzie

twoje imię Desdemono na pustyni łkania szkło i materia
idealna sylwetka kształt woni uczuć w powietrzu piękno
i ja twój gryps i mój tembr głosu ile się strachu najadłem
żeby wezwać cię Słońce do okna mojej niewinnej sypialni

ŻYCIE W INNYM JĘZYKU PISANE

Mój przyjaciel Hrabal
czytając kiedyś mistrza Goethego

zmierzył linię życia, przecinającą
rękę. Kto by przypuszczał, że jego
krótkie życie i długa historia

odmieni losy świata –
wpływie na Bezduszny Akt
spalonej na panewce Młodzieży
Akademickiej i jej niehumanitarnej

Wiosny Ludu. Dziś, kiedy jej
regularny uśmiech i czerwone usta
wyznaczają kierunek obierając
parabolę

Nowoczesnego Rozwoju, mój
przyjaciel z Nymburka, dokonał
rzeczy niebywalej utwierdzając

w hierarchii pajęczej sieci dnia
czeski błąd. Teraz, kiedy Pan Bóg –
oznajmia – że kiedy świat budował
marszczył czoło i karmił gołębie –

istotę swojej najwyższej doskonałości.
Wpada w sidła własnej egzaltacji
i w żywot miliona mrówek, teraz

kiedy poeta pisze, wzywa do
swojego rządcy mistrza G. i z całych
sił na placu, na którym kiedyś
spalono Giordano Bruna czuję tylko

zapach benzyny. Czuję tylko odmianę
słowa początek, bo słowo, słowo,
Słowo miało i początek i koniec

i nie ogarniony jest Wszechświat i życie
jest w innym języku pisane...

SONATA UNDERGROUNDOWA

zobaczcie na mnie stoję po drugiej stronie przeszło dwa lata, to nie świat mnie wychował a dokonuję rzeczy absolutnej i etycznej choć nie podoba mi się, że zwiększasz presję wyjścia z bloków nie

widzę problemu, a przecież to czas dużych przemian nie wybrałbym godziny bicia zegara z Brno czy gdzieś w Anglii Big Ben, bądź mała, słodka Suzie i pomimo, że nie jestem ojcem, to czuję na sobie oddech Herberta

i jego dzieci jak ojcowie naszych ojców, starszyzna z plebejuszy mam szczęście hołubić takie przywary i niuansów ich wspólnych linii życia pragnę oznajmić Ci dobrze, pragnę oznajmić Ci jawnie bezpośrednio

nie, że jestem synem serpentyny ciężki jest los prametek ale kiedy stajesz na głowie dla swojej pociechy jak b-boy na prawdę cieszy mnie, że tu jesteście na nie-dozwolonej dawce prawdziwego hip-hopu dziś jako

VIP doglądam suchego drzewa, które kiedyś zbierałem ze swoim ojcem wiesz kiedy w zagajniku pogłasz mnie – woła sosna, spod szorstkiej kory kropla za kroplą – żywica wykrwawi się, zakrzepnie, zalsni

SPADŁA MI Z NIEBA NEBRASKA,
CZYLI RZECZ O ABRAHAMIE PIJANICY,
W WOLNYM TŁUMACZENIU Z JIDYSZ
NA NASZE POLSKIE XXI WIECZNE

świat zaśmiał się w twarz a twoje usta to dotyk róży
nie mógłbym nie spisać dekalogu na nowo stworzony
ja człowiek w pospolitej wizji św. Jana
czy odpowiedzieć na ten list zza oceanu?
który w głębiach rumieńców pnącza miast słońca
objawia nieznaną prawdę

z

tobą źle mi i bez ciebie też źle a ta dama kier
przybiera postać smoka
mój Boże jakie to proste sprostować brewiarz
czy uznać iż Bóg starotestamentowy był łotrem
a wraz z Nowym Przyjściem przybiera maskę miłosierdzia
najostrzejszego oligarchy
wiesz tam w oddali widać spopielale wieżowce piasków
skąpane

w

chmurach
twoje pytania odnośnie arché
wybijają mnie z rytmu codziennej posuchy
naznaczają punkty na mapie mojego nieba Alfya Centauri

i

tworzywa z którego powstaje stół
trzynożny bo wiesz wedle zasad fizyki jest bardziej stabilny
wedle zasad fizyki nie żałuję niczego
ani tego co było ani tego co jest ani tego co będzie
bo to co powiedziałem jest już przeszłością
bo to co zrobię jest zawsze przyszłością
bo to co nieistnienie jest teraźniejszością
jestem alfą ale nie omegą
jestem początkiem ale nie końcem
w tym roku miała miejsce eksplozja wahadłowca Challenger
a jego Słowo to tylko tajemnica która podchodzi
ci do gardła

największa najszlachetniejsza twoja

ŚWIATU ZBYTECZNY

ta łupina orzecha mieści w sobie więcej
niż diament prawdy najwyższej próby
jego sześciokątna dusza jest zapełniona
bólami szlifierskiej sztuki Ars Moriendi
i sztuka poetycka niechcianej liryki
mówisz wierszem a ja myślę że to nie
uczciwie dlatego pozbaw mnie mowy
abym więcej nie skalał się milczeniem

abym w twoich ustach nie dostrzegł słów
spisanych na utratę ja i ty i nasze Adagio
wryte dłutem na kamiennym sercu nie
mieści się w głowie ileż łez musi drążyć
koryto aby wyrzeć żłób dla prawdy sennej
górskiego potoku twojej subtelnej uciechy
jestem na czele stawki która większa niż
śmierć ukazuję lekceważąco dosyt

poranka wskaż mi proszę drogę aby stopa
zanurzona po kostki w wodzie czuła
na sobie oddech wody święconej aby klin
południa wyznaczał cień który niczym
pokusę trzeba rzucać za siebie by nie zwątpić
wiesz jestem mężczyzną twojego życia ty
kobietą mojego życia nasze wspólne rozterki
i plany wiążą się w węzeł gordyjskiej chwały

drogę życia planety fantasmagorii pytam
uczciwie: czytałaś – czytałam dziś muszę się
wypalić do dna i do końca i jak Broniewski
kometą snów bolesnych a światu zbytanych
powiedz mi a zmienię zdanie przyrzeknij
a dopełnię przepowiedni pomiędzy Byronem
a Montelupim sfingowana miłość domaga się
ofiar a ja uparcie stoję pierwszy w kolejce po

szczęście

WISŁAWA SZYMBORSKA WSPOMINA FELLINIEGO – W „ODZIE NAD ADRIATYKIEM”, ZRESZTĄ WSPÓŁTWÓRCĘ „POTEPIONYCH” WIDZIANEJ OKIEM CHARONA I CENTUSIA...

Na placu, którym niegdyś spalono Giordano
Bruno - zabić Felliniego krzyczał jeden z gapiów
podczas codziennego rytuału palenia żywcem.
Pod kościołem motłoch, ścisk, przepelnienie
Nowa Nawa i nowi Wierni – jego budowa trwała
z dwadzieścia pięć lat, a podczas niej zginęło
z lekka licząc, z osiem osób. Trudno przypuszczać
czy był to wypadek losowy, czy wola Boża...
Taka miłość nie kończy się na trumnie, tym

bardziej w piachu. Pomimo, iż początek to tylko
ciąg dalszy, a księga zdarzeń otwarta w połowie,
twoje glissando grane dla mnie w sposób w jaki
jeszcze nikt nigdy na gitarze nie grał, tzn. uderzając
ręką w pudło rezonansowe, jak na bongosach stukając
rytm ręką w boczą ściankę i tnąc struny pokrętłem,
niczym piłka dzieciństwa odbijana od ściany tysiąc
trzysta czterdzieści trzy razy. Wiesz Fellini wyre-
zyserowałeś mnóstwo filmów, a i tak zapomniałeś

o swojej biografii, dlatego to osiem i pół taktu dedykuję
tobie, na wzór i podobieństwo greckiego Leonidasa –
bohatera wojny pod Termopilami. Niech głodny Ares

zamknie Cię na Panteonie sławy, dokoła podpali
stosy i zmyje hańbę oniryzmu i melancholii, a ja ten
tren Nino Rota zagram Ci renesansową melodię,
z lekka poetyczną, ciężką dla zmysłów, bo ile jestem
w stanie dać, z tego świata wyłapać, wbijając gwoździe
do trumny, to moja partia, zrozumcie, że język może

ukryć prawdę, ale oczy - nigdy. Dlatego moje marzenia
wystawiam dziś na próbę, czy spłoną na panewce pobliskiej
latarni, czy latarnik dostrzeże w oddali statek pijany. Czy
Charon nad brzegiem Styksu rzuci garść monet abyś
wybrał? To ja jestem najmądrzejszy, biorę dziś do ręki
długopis i kreślę tę frazę, abyś miał o czym gadać. Wiesz
Fellini to moje morze, moje góry i powietrze moje. A ta
kreacja jest Oscarowa. Dziś wypłynę w rejs dookoła
Europy, ja bohater tyrtejskiej bitwy, mistrz gołąb Hrabal.

JOKOHAMA I OBŁOKI ZNAD BRNO

obiecałem ci żyć Poezją gdzie złote ogrody *back to the street* żarliwe niczym Słońce w zenicie
słów siła wiatru i pęd pogoni w tę karmazynową
noc to mój nowy trop odcisk na pięcie sztyft
Achillesa dziś nienawidzę znajomych z dna
plastikowego kosmosu dobierając draperię
odgadując żywy geniusz w karczmie o znanej
nazwie „Rzym” na życie wybitnej jednostki

ty wściekła kobieta to Ty ach Ty demon fartu
jarzębiną i azalia ze swojej duszy odkryję
wieczną pasję golgotę naszego współistnienia
nie biorę poprawki na zamorskie kraje stolico
rozpusty syn nie wzór do naśladowania front
kiedy wstaje świt budzą się demony a sztyk
i ja w akcie tworzenia zapadam się w literę głoskę
i wypalam po słomy stogów siana rumienię

się dla ciebie i choć los mnie oszukał o pieśni!
piaszczystym traktem idę a w oddali pełgają
ogniki czyścica kocham tobie dla chleba ach ile
jestem w stanie dać? jest mi wstyd kochana Agape
Polsko twój Bóg w szczelinach przedziera się
promieniem w ten ołowiany kobaltowy dzień
a wiatry wieją na północ ku perle wybac mi
Toruniu Krakowie Gdynio już więcej nie będę

– uwerturo pasji

* * *

Za dnia oglądać księżyc w ramionach naturalnego Thanatosa, gdzie dobór naturalny wyznacza rytualny taniec dnia powszedniego. W archipelagu myśli wybierać najpiękniejsze plaże, najzamożniejsze państwa, najbardziej nizinne góry i wewnątrz-kontynentalne depresje. Wiesz staję się człowiekiem

tylko wtedy, kiedy ofiarujesz mi swoje milczenie a w tobie dojrzewa kobieta, kiedy ja spopielałe i posrebrzone ręce oddaję wolnej rozpuście ciała, to nasza karma – wybrzeże namiętności, to nasza droga pośród drzew, owoców i krzewów sekwoi. Na północnej stronie szczytów alpejskich uzdrowisk, wiesz to

sanatorium bardzo dobrze robi na duszę; twoja mowa i moja wola to tylko historia pewnej miłości, a nasze życie w ciągłym utrapieniu gór wyteża morskiej latarni oczy – wyblakłe i szklane to ja Hermenegilda wychodzę z morza, by skąpać się w pianie Księżycy i niczym pan Twardowski, który rzuca swym alchemicznym

okiem na nasze doczesne losy. Oddaję się Bogu, gdy szumi Morze Śródziemne, wita mnie etiuda na cześć twojego imienia, w modlitwie strzelistej. Teraz czeka mnie parę zwietrzałych linijek po drodze do sedna bytu, mojego? twojego? ustalam przestrzeń kosmiczną słońca, moja dusza już oddana ostatecznie oczekuje spełnienia...

SPIS TREŚCI

Alfa i Omega (Tłumaczenie fragmentów Filozofii Ko Un'a z polskiego na nasze poetyckie) / 5
Opracowanie edytorskie / 7
Pragnę żyć aż do bólu / 9
Przyłądek Dobrej Nadziei / 11
Głupi Timaios pyta o piękno i oczekuje odpowiedzi... / 12
W domu Markiza de Sade / 14
Wiersz i pierwszy list do Dekabrysty Nikity Murawjowa / 15
Zwrot ku bliźnim / 17
* * * [Erotyk napisany pod Dzikim Sumakiem] / 18
Tryb gotowości / 20
Jego „Słowo” / 21
Pragnienie miłości / 23
Niewyczerpana / 24
Jestem wolny od bólu / 25
Jatka u św. Piotra i Pawła / 26
Nowy Dokument / 28
Nocne rodaków rozmowy / 30
Jasna strona doby / 32
Łaska i cnota / 34
Sonata księżycowa / 36
* * * [<i>twoje wiersze są jak białe lilie</i>] / 38
Traktat i (<i>filozofia</i>) / 40

Spotkałem własną przeszłość / 41
Art déco / 43
Wokanda / 45
Erotyk jesienny / 47
Świat, który zbiera się do lotu / 48
Niech się stanie / 49
Niedościgniony / 51
Pieśń Wajdeloty mojego życia / 52
Ofiarowanie Desdemony. Poezja konkretna / 54
Życie w innym języku pisane / 56
Sonata undergroundowa / 58
Spadła mi z nieba Nebraska, czyli rzecz
o Abrahamie Pijanicy, w wolnym tłumaczeniu z jidysz
na nasze polskie XXI wieczne / 59
Światu zbyteczny / 61
Wisława Szymborska wspomina Felliniego –
w „Odzie nad Adriatykiem”, zresztą współtwórcę
„Potępionych” widzianej okiem Charona i centusia... / 63
Jokohama i obłoki znad Brno / 65
* * * [za dnia oglądać] / 66